

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Bandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 15de December 1892.

42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 71.)

Apostel heber J. Grant
var den næste Taler. Han henthaldede
til det store Ansvar, der paahviler de
Sidste-Dages Hellige, og den Taal-
modighed og de mange Bestræbelsær,
der udfordres fra vor Side for at ud-
føre de Pligter, der paahvile os.

Taleren sagde: Det er et besynder-
ligt Faktum, at vi sjælden eller aldrig
se hen til vore egne daarlige Hand-
linger og fordomme dem; men hvor
tilbøjelige vi ere til at finde Fejlen
hos vor Næste. Jeg har Intet imod
ærlig Kritik; men det er nødven-
digst først at søge efter vore egne Fejl,
inden vi søger efter Ufuldkommenheder
hos vore Brodre eller Søstre. Nogle
Personer synes at finde stor Foruøjelse
i at knurre over Kirkens Udgifter og
Anvendelsen af Tienden; men min Er-
faring er, at de, som sige mest herom,
i Reglen ere de, som give mindst.

Vi ere indsamlede til disse Bjergenes
Dale for at holde Guds Besalinger,
og det skulde altid være vor Hensigt
at forglemme de Ting, som ere for-

fængelige, og søge at samle vort Liggende-
fæ i Himmelten. Jeg har ikke et Ord
at sige mod de offentlige Skoler, men
jeg raader Forældre, som ere i Besid-
delse af Midler dertil, at de sende
deres Børn til Skoler, hvor de ogsaa
kunne faa en Evangelielærdom og under-
vises om den Plan, som fører til Liv
og Frelse.

Apostel F. M. Lyman
talte dernæst og sagde i Korthed: Ved
Indsamlingen af de Hellige til disse
Dale have vi et Skue, som forunder
den hele Verden.

Alt, hvad vi i Dag mangle af Enig-
hed som et Folk, har sin Marsag i vor
Efterladenhed og Vigehyldighed overfor
Evangeliets Fordringer. Det er van-
skeligt at styre det menneskelige Hjertes
Tilbøjeligheder og underkaste sig Guds
Sind og Vilje; ikke desto mindre er
dette et Arbejde, som er bindende for
de Sidste-Dages Hellige, og der udfordres
megen Selvfornægtelse fra vor
Side for at udføre denne Forpligtelse.

Det er muligt for Sidste-Dages Hellige, som ere i Besiddelse af Guds Aaland, at udholde Alt; det sande Evangelium har lært os at udholde Prøver, Gjenvordigheder og Forsølgelser, som kommer over os Tid efter anden; det har forenet os, og ingen Magt paa Jordens kan tilintetgjøre dette Værk, som er aabenbaret til Jordens af Gud, vor evige Fader.

Koret sang:

»Praise ye the Father.«

Taksigelse af Apostel Franklin D. Richards.

Fredag Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen:

»Redeemer of Israel, our only delight.«

Bon af Eldste John Nicholson.

Koret sang:

»Softly beams the sacred dawning.«

Apostel Moses Thatcher
var den første Taler; han sagde:

Jeg har lyttet med dyb Interesse til de Bemærkninger, som ere gjorte i denne Konference. Vi tale om Opfrelse, men jeg ønsker at henslede de Helliges Opmærksomhed paa det store Offer, som vor Fræsler bragte for at frelse Menneskeslægten fra Synd. Ingen funde bringe et større Offer end det, han bragte.

Under mit Ophold som Missionær i Mexico traf jeg nogle Herrer, der tilstode, at de havde iagttaget mine Bevægelser meget noje, men havde aldrig opdaget, at jeg besøgte berygtede Huie, Driftshuse eller andre Steder af Synd og Nedværdigelse, og de vare overbeviste om, at min Religion var den bedste, men alligevel følte de, at det for dem vilde være for stor Oposrelse at forlade den Vej, hvorpaa de vandrede,

og de foretrak hellere at nyde Syndens Glæder og gaa til Fordærvelse end at forene sig med en Sag, der forlangte saa store Selvfornægtelser som de Sidste-Dages Helliges Religion.

Taleren opmunstrede de Hellige til Enighed og Kjærlighed, og han tæskede Gud for den Frihed, som vi nyde, og den Glæde, vi ere delagtige i ved at samles i Konference. Sluttselig nedbad han Guds Belsignelse over de Hellige, saa at de altid maatte ledes af Inspirationens Lys.

Apostel F. D. Richards

oplæste en Del af 24de Stykke i Lærdommens og Bagtens Bog, en Aabenbaring angaaende Bon, given til Profeten Joseph Smith i Oktober 1831. Han sagde, at vor Herres Jesu Kristi Komme synes at være Hovedpunktet, hvortil denne Aabenbaring henpegede. Det skulde altid være vores Bestræbelser at udbrede Guds Rige her paa Jordens. Vi ere kaldte til at lægge Grundvolden for et stort og mægtigt Rige her paa Jordens og til at berede alle Nationer for Herrens andet Komme. Prøver og Forsølgelser have omringet alle Guds trofaste Sønner og Døtre fra Fræslers Dage, og den samme God vil blive alle sande Kristne til Del, saa længe dette Liv varer. Usande Rygter ere blevne udspredte overalt angaaende os som et Folk, men en Forandring til det Bedre synes at have fundet Sted i denne Henseende.

Med Hensyn til Fuldsørelsen af Templet i Salt Lake City havde Taleren fuld Tro til, at de nødvendige Midler vilde blive samlede, og at det om 6 Maaneders vilde være færdigt til Indvielse; der vil da blive fire Templer i Utah Territorium.

Efter at have omtalt Vigtigheden af lønlig Bon sagde Taleren, at da

Mormons Bog nu er udgivet paa ti forskjellige Sprog syntes han, det vilde være Visdom, at vi oprette et Kontor ved Verdensudstillingen i Chicago, hvor Kirkens Bøger kunne uddeles, og paa den Maade ville de spredes blandt de forskjellige Nationer.

Præsident George Q. Cannon

udtalte sig i Korthed saaledes: Jeg glæder mig meget ved at samles med de Hellige her i Dag; jeg har været meget opbygget ved, hvad jeg har hørt, og jeg beklager, at jeg ikke kunde være tilstede paa Åbningydagen. Herren har gjort Meget for os; dette sidste Dages Værk er et staaende Mirakel i hele Verdens Øjne og er et uomstodeligt Vidnesbyrd om et usorgiængeligt Arbejde. Menneskelig Visdom og menneskelige Planer have ikke frembragt disse forunderlige Resultater, som vi se her paa alle Sider, og Gud vil gjøre Jordens Nationer ansvarlige for, at de ikke anvende den Kundstab, de have om dette Værk, paa den rette Maade. Hvor kunne vi finde noget lig dette Værk i hele Verden? Denne Kirke er grundlagt og vedbliver til Trods for al den Modstand, der har været anvendt mod den. Jeg glæder mig over, at de Hellige kunne samles til Konference under saa gunstige Omstændigheder, og over, at Himsen endnu er aaben for os.

Saavidt jeg ved, er dette den eneste Kirke paa Jordens, som giver ethvert værdigt mandligt Medlem Præstedommet og Autoritet til at administrere i Guds Huses Ordinanser. Gud har til Hensigt at gøre os til et stort og mægtigt Folk. Han har aabenbaret til os, at vi ere hans Børn, og hvilken herlig Åbenbaring er det ikke?

Koret sang:

»Let the mountains shout for joy.«

Talsigelse af Eldste L. John Nutall.

KL. 7 Aften

afholdtes et Præstedomsmøde i Tabernaklet.

Den første Taler var Præsident Joseph F. Smith. Han gav mange praktiske Belærelser med Hensyn til at vaage over de Unge, se til deres Opdragelse i moral og religiøs Henseende og passe paa, at de ikke øde Tiden i Dovenstab; han lastede den Ligegyldighed, som Mange lægge for Dagen med Hensyn til at helligholde Sabbaten, og hentydede til det Onde, som foraarjages ved at stifte Gjeld, uden at det er absolut nødvendigt, saavel som til de Farer, der ere forbundne med Overdaadighed og Kaste grundet paa verdslig Rigdom.

Præsident Woodruff talte dernæst angaaende Storheden af Guds Værk og det store Ansvar, der paahvilede dem, der holdt det hellige Præste-domme.

Præsident George Q. Cannon talte angaaende Nødvendigheden af, at de, som var i høje og ansvarsfulde Embeder i Kirken, var forsigtige med Hensyn til, hvorledes de gjorde Brug af deres Myndighed; thi Enhver vilde blive kaldt til at gøre nøjagtigt Regnsstab for Herren for den Maade, paa hvilken de have udført deres forskjellige Kald. Ingen kunde ustraffet skade den ringeste af Guds Skabninger; det var nødvendigt for Menneskene at være harmhertige mod hverandre; Bagtalelse havde onde Folger; vi skulle gjøre Alt, hvad der stod i vor Magt, for at frelse vort Afskom, vores Børn, som formedelst den evige Bagt være Forjættelsens Børn; vi skulle nære stort Haab om dem, og selv om de forlode den rette

Bej, fulde vi ove Tro for dem, at de
kunde bringes tilbage.

Lørdag Formiddag.

Koret og Førsamlingen sang:

»Come, come, ye Saints.«

Bon af Daniel Mc Arthur.

Koret sang: »The Spirit of God
like a fire is burning.«

Præsident George D. Cannon frem-
stod dernest og foreslog til Opholdelse
i de Helliges Tro og Bonner Kirkens
Autoriteter som følger:

Wilsford Woodruff som Profet, Seer
og Abenbarer samt Præsident for Jesu
Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i
den ganske Verden.

George D. Cannon som første Raad-
giver i det øverste Præsidentskab.

Joseph F. Smith som anden Raad-
giver i det øverste Præsidentskab.

Lorenzo Snow som Præsident for
de Tolv Apostles Quorum.

Som Medlemmer af de Tolv Apostles
Quorum: Lorenzo Snow, Franklin D.
Richards, Brigham Young, Moses That-
cher, Francis M. Lyman, John H.
Smith, George Teasdale, Heber J.
Grant, John W. Taylor, Marriner
W. Merrill, Anthon H. Lund og Abra-
ham H. Cannon.

Raadgiverne i det øverste Præsident-
skab og de tolv Apostle som Profeter,
Seere og Abenbarere.

Kirkens Patriark: John Smith.

De første syv Præsidenter for de
Halvfjerds: Seymour B. Young, C.
D. Fjeldsted, John Morgan, B. H.
Roberts, George Reynolds og Jonathan
G. Kimball.

William B. Preston som præside-
rende Biskop med Robert T. Burton
som hans første og John R. Winder
som hans anden Raadgiver.

Franklin D. Richards som Kirkens

Historieskrivere med John Jaques som
Medhjælper.

Joseph Don Carlos Young som
Kirkenes Arkitekt.

John Nicholson som Generalkonse-
rencens Skriver.

Som Kirkens Skole- og Undervis-
ningskommission: Wilsford Woodruff,
Lorenzo Snow, George D. Cannon,
Karl G. Maeser, Willard Young, George
W. Thatcher, Amos Howe, Anthon H.
Lund, James Sharp.

Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Derefter opførtes statistiske Rapporter
om nogle enkelte Organisationer. Pri-
mary Association eller Smaabørns
Forening indbefatter for største Deleu
Børn fra 4—8 Aar gamle. Der var
sem Stave, som ikke vare rapporterede.
De øvrige udgjorde 297 af disse For-
ninger med 19,280 Medlemmer og
1,284 Lærere. Total 20,564. Gjen-
nemsnitlig vare modte: 7,974. For-
øgelse i Medlemsantal: 2,638. Total-
antallet af holdte Møder: 9,731.
Sammenluk til Templet i Salt Lake
City: 546 Dollars og 93 Cents; til de
Tattige: 447 Dollars og 5 Cents; til
Emigration: 94 Dollars.

Dernest opførtes Kvindesforeningenes
Rapport: Totalantal af Medlem-
mer 18,813. Afschudte Møder 3,169.
Gjennemsnitlig vare modte 6,103.

Udbetalt i Lovet af sidste Halvaar:
Til Trængende 8,476 Dollars og 44
Cents; Emigration 550 Dollars og 60
Cents; Templet 848 Dollars og 65
Cents; Deseret Hospital 217 Dollars
og 20 Cents; Hjemmeindustrier 1,031
Dollars og 78 Cents; Bøger 189 Dol-
lars og 16 Cents; Bygninger 1,232
Dollars og 12 Cents.

Foreningerne eje nu: Penge 12,199
Dollars og 96 Cents; faste og andre Ejen-
domme 74,468 Dollars og 87 Cents; i
Behold til Hvede 8,433 Dollars og 85

Gents, samt 39,004 Bushels (2,340 240 pund) hvede.

Derefter oplæstes Rapport om Kirkens Skoler, af hvilke er organiseret 3 Kollegier, 25 Akademier og 9 Seminarier. Total 37. Af disse ere 26 i Utah, 6 i Idaho, 4 i Arizona og 1 i Mexico.

I disse Skoler er der 3,087 mandlige og 2,306 kvindelige Elever. Talt 5,393. Af de mandlige Elever er der

5 Højpræster, 70 Halvfjærds, 132 Eldster, 172 Præster, 215 Lærere, 589 Diakoner. Ualmindelige Medlemmer 3943. Ikke døbte 157. Ikke Mormoner 110. Medlemsantalset af de forskellige Fakulteter udgør 120.

Den største og ældste Skole er Provo Akademi med 689 Elever.

Disse Rapporter vedtoges enstemmigt som korrekte.

(Sluttet.)

Konferencen i Stockholm.

(Sluttet fra Side 80.)

Søndag Form. Kl. 10.

Modet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 40.

Bon af Eldste Louis Söderberg, hvorpaa Salmen Nr. 100 blev afsungen.

Den hellige Nadvere blev derpaa uddelt, medens Koret sang Salmen Nr. 118.

Derefter blev Kirkens Autoriteter og Missionsnærerne i deres forskellige Kirkekredse foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, hvilke Forlagt enstemmigt vedtoges. Missionærernes Bestikkelser oplæstes derpaa som følger: John Lawrence som Forstander for Upsala Gren med Jons Anderson og Anton Kjellgren som Medhjælpere; John Jensen som Forstander for Essilstuna Gren med Carl A. Krantz og George Lindquist som Medhjælpere; Charles J. Wahlquist som Forstander for Westerås Gren med John A. Larsen og Carl Sundin som Medhjælpere; John A. Cederlund som Forstander for Drebæ Gren med E. P. Lindquist, Adolph Fjellström og Emil B. Jensen som Medhjælpere; Gustaf Lindahl som Forstander for

Sundsvalls Gren med Gustaf W. Carlson, Carl A. Lundell, Thomas Spongberg og Christian Magnusson som Medhjælpere; Joseph A. Anderson som Forstander for Solsvarbo Gren med Louis Söderberg, August Malmquist, Carl A. Larson og A. W. Pettersson som Medhjælpere; John Anderson som Forstander for Gotlands Gren og Fred. Lundberg som Forstander for Stockholms Gren med August Carlson som Medhjælper. Lokal Eldste J. F. Linder, som havde arbejdet som Missionær i Konferencen med stor Nidkærhed, løstes fra denne sin Virksomhed for at emigrere.

Eldste John A. Cederlund sagde, at han folte dybt det store Ansvar, der paahviler den, som fremstaar for sine Medmennesker for at fremstille Evangeliets Principer; hentydede til, hvad Paulus sagde skulde ramme dem, som prædikede Evangeliet anderledes, end han prædikede det (hvilket var det samme, som Jesus selv lærte det). Paulus lærte Folket sande Principer; han lærte dem, at de maatte udfore visse Gjerninger, førend de kunde haabe paa at modtage Frelse; han lærte ikke

som Nutidens religiose Lærere i Almindelighed gjøre, at Troen alene var tilstrækkelig til Frelse for Nogen. Taleren glædede sig ved at være en Sandhedens Budbærer, og han solgte sig forvisset om, at Herren vilde velsigne dem, som gjorde sig værdige til at modtage hans Velsignelser.

Eldste Gustaf Liudahl var den næste Taler. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige troede paa den Gud, som støtte Mennesket i sit eget Billede; den Gud, som Abraham, Isak og Jakob tilbad og dyrkede; den Gud, som er i Stand til at høre, og som vil høre sine Børns Raab, naar de paakalde ham i Oprigtighed; sagde, at de Hellige søgte at leve saaledes, at det kunde behage deres himmelske Fader, og at de efter endt Vandring her i Livet kunde være i Stand til at indgaa til Guds Nærhed, hvorfra de vare komne.

Koret affang Salmen Nr. 109, hvor paa Modet sluttedes med Taksigelse af Eldste John Lawrence.

Søndag Efter m. Kl. 2.

Efterat Koret havde affunget Salmen Nr. 106, opsendte Eldste Joseph A. Auderson Bon. Derefter sang Koret Salmen Nr. 103.

Eldste August Carlson talte til de Førsamlede. Han gik ud fra det Standpunkt og gjorde den Baastand, at guddommelig Abenbaring var en absolut Modvendighed, naar som helst Gud havde sin Kirke paa Jorden. Taleren begyndte med at oplyse Matthæi Evangelium 16 Kapitel, 13.—19. Vers, og sagde: Vi lære herved, at Jesus afsprægte sine Disciple om, hvem de sagde ham at være, og at Petrus svarede og sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Son.“ Petrus vidste, formedes guddommelig Abenbaring, at det var den lovede Messias, som var iblandt

dem; dette bevises ved Jesu Svar til Petrus, naar han siger (Matt. 16, 17.): „Salig er Du, Simon, Jonaas' Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene.“ I det næste Vers siger han: „Men jeg siger Dig ogsaa; at Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den.“ Heraf drage Nogle den Meuning, at Jesus lovede at bygge sin Kirke paa Petrus, men dette var ingenlunde Tilfældet, thi vi se, at fort Tid efter denne hans kraftige Bekjendelse om, hvem Jesus var, fornægtede den jumme Petrus sin Herre og Mester. Nej, det var ikke paa Mennesket Petrus, at Jesus vilde bygge sin Menighed, men paa Abenbarelsens Klippe. Taleren fremhævede, at saalænge Herren havde sine Apostle og Profeter paa Jorden, meddelte han fra Tid til anden sin Vilje til dem, og Herren anerkendte det Arbejde, de udførte. Taleren sagde, at naar vi, de Sidste-Dages Hellige, bære vort Vidnesbyrd om, at Gud vor Fader og hans Son etter have aabenbaret sig for Mennescene paa Jorden i disse vores Dage, samt at de have sendt hellige Engle til Menneskenes Born for at lære dem om Guds Vilje, komme vores religiose Modstaudere med den Baastand, at vi forkynde en ny og vildledende Lære. Taleren godtgjorde ved talrige Beviser fra den hellige Skrift, at Læren om fortsat Abenbaring fra Gud er rigtig og anerkjendt af den Allmægtige, medens den Lære, som forkaster ny Abenbaring fra Herren, er en falsk og fordarvelig Lære, som kommer fra den onde. Taleren hentyddede til det store almindelige Frafsald fra Kristi Lære, hvorom Frelseren og hans Apostle havde profeteret, og beviste fra Historien, at dette fandt Sted, da Her-

rens bemyndigede Tjenere maatte lide Marthyrdøden, hvorved de Ugudelige, som udførte eller vare behjælpelige med at udføre disse grusomme Handlinger, gjorde sig uverdige til at modtage guddommelig Åabenbaring. Hentydede til Guds Handlemaade med Menneskene i Noa og Lots Dage, at kun de, som vare villige til at tro paa det, som Herren havde aabenbaret til sine Tjenere, og som adlode Herrens Besalinger, blev frelste, medens de, som lig Nutidens saakaldte Kristne og Fariseerne i Frelserens Dage, lærté eller troede, at Herren ikke kunde eller vilde aabenbare sig, paaddroge sig den Almægtiges Brede og vare nedsagede til at tage Folgerne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254 og Taksigelse af Eldste Carl N. Lundell.

Søndag Aften Kl. 6.

Koret assang Salmen Nr. 4, hvorpaa Eldste Gustaf W. Carlson aabnede Mødet med Bon. Salmen Nr. 167 blev assungen.

Missionspræsident Joseph Christian sen talte til Førsamlingen og sagde blandt Andet: Det Evangelium, som vi forkynde, er et frelsende Budskab for Alle, som annamme det, og dersom vi leve trofaste efter de Pagter, vi have sluttet med Herren, ville vi opnaa celestial Hærlighed. Gud har talet til Jordens i denne vor Tid, og Præstedommet er giengivet til Menneskene formedelst Engles Betjening. Der er kun een Vej, som vil lede os tilbage til vor himmelske Fader; kun een Tro, een Daab, een Gud, eet Evangelium og ikke flere. Ingen kan blive frelst uden ved at adlyde Kristi Lære. Vor Frelser selv viste os Vejen: Som en lydig Søn gjorde han sin Faders Vilje, og vi burde som lydige Børn følge vor

ældre Broders Eksempel. En sand og levende Tro vil foraarsage, at den angergivne Troende omvender sig fra sine Synder, og han vil ikke være tilfreds, førend han faar sine Synder aftvattede ved Daabens Bad og modtager den Helligaand ved Haandspaalæggelse. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er organiseret formedelst Åabenbaring efter samme Monster som Jesu Kristi Kirke i forrige Dage. Vi tydeliggjore for vore Medmennester vores Principer og bevise ethvert af disse ved den hellige Skrif. Dersom vor Lære var falsk, kunde vi ikke gjøre dette. Taleren bevidnede, at Kristi Kirke og Guds Præstedømme ere paa Jordens, samit at Joseph Smith var en Guds Proset; og Enhver, som vil annamme dette Evangelium i Oprigtighed, skal modtage den Helligaand, der skal vidne til ham om Sandheden af, hvad vi forkynde. Sluttede med at nedbede Guds Belsignelse over de Førsamlede.

Konferencepræsident Fred. Lundberg var den næste Taler. Han sagde, at de gamle Profeter gjennem Inspiration skuede hen til vor Tid og glædede sig ved Tanken om de mange store Tildragelser, som skulde finde Sted. Taleren omtalte Apostelen Petri Svar til Mængden paa Pintsefestens Dag, da de spurgte ham, hvad de skulde gjøre for at blive salige, nemlig at de skulde omvende sig og lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, idet han lovede dem, at dersom de gjorde dette, skulde de faa den Helligaands Gave. Sagde, at Guds Straffedomme ere for Haanden; Herrens Tjenere ere udsendte for at advare Jordens Nationer og indbyde dem til Guds Rige, og deres Advarsel vil paa den kommende Dag staa imod dem, som forfaste det frelsende Budskab. Han opmunstrede de Hellige til Trofasthed i

det Gode og til at berede sig for Kristi andet Komme; sluttede med at bede Herren velsigne alle Oprigtige.

Koret sang Salmen Nr. 110, hvoraa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Talsigelse af Eldste August Carlsson.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes en Forsamling for de Hellige. Ved denne Lejlighed talte Eldsterne C. P.

Lindquist og Charles Wahlquist samt Missionspræsident Joseph Christiansen angaaende de forstjellige Pligter, der paahvile de Sidste-Dages Hellige, saa- som Visdomsordet, Tiende, Børn o.s.v.

Kl. 3 Efterm. afholdtes et Præste-domsmøde, hvor mange gode Raad og Lærdomme blev givne af Missions-præsident Joseph Christiansen og Konferencepræsident Fred. Lundberg.

Karl E. Norrman,
Skriver.

Den 15de December 1892.

Glædelig Jul!

Naar Julen nærmer sig, føle vist de fleste Mennesker i den kristne Verden Glæde over Alt, hvad den bringer med sig. Det er en gammel Skik blandt Kristne i alle Lande at fejre Frelserens formentlige Fødselsdag. For Manges Bedkommende er Julen en velkommen Gæst; især kan dette siges om de Fattige; mange af dem se med stor Længsel hen til den Tid, da Belgjorere og Belgjorerinder villeaabne deres gavmilde Hænder og afhjælpe megen Nød hos deres mindre gunstigt stillede Medmennesker; mange af de Fattige have maaske i hele Årets Lov ikke nydt eet saadant Maaltid, som de Rige og Velhavende nyde hver Dag.

Det er blevet sagt, at der er nok i denne Verden for Alle, men Forholdene ere nu en Gang saaledes, at nedenfor en Del af Herrens Skabninger næsser sig i Overslod og Rigdom, mangler en anden Del Livets Fornødenheder, ja, Nogle omkomne endog af Hunger og Kulde. Dersom Enighed og den sande kristelige Kjærlighed raabede blandt Menneskene — som Alle ere den samme Faders Afsløm — vilde disse Forhold ikke finde Sted. Vor Herre og Frelser vidste dette, da han inddelte de ti Bud i to Hovedbud; det første af disse, som han kaldte det store Bud, lod saaledes: „Du skal elske Herren Din Gud i Dit ganske Hjerte, og i Din ganske Sjæl, og i Dit ganske Sind.“ Ved sit eget Eksempel bevisste han gjennem hele sit Liv, at han elskede Gud fremfor alt Andet; endog da han vandrede i Urtegaarden, da „hans Sved blev som Blodsdraaber, der falde ned paa Jorden,“ sagde han i sin Dodsangst: „Fader, vilde Du tage denne Kalk fra mig! Dog ske ikke min Vilje, men Din!“ Det andet Bud var: „Du skal elske Din Næste som Dig selv.“ Dersom Alle vilde holde kun det mindste af disse to Bud, vilde alle Guds Børn paa Jorden have Alt, hvad de trænge til; Ingen vilde behove at lide Mangel, men Alle vilde glæde og frøhde sig med hverandre, og Menneskene vilde være langt fremme i Retning af at holde det store Herrrens Bud. Men hvor Faa er der desværre ikke, som ere villige til

at adlyde Guds Besalinger? Hvor mange Fattige er der ikke, som især om Vinteren lide, og som føle sig ensomme og forladte midt iblandt Tusinder af saakaldte Kristne, der paaberaabe sig, at de elste Gud og deres Medmennesker? Hvor mange Enke og Forældrelose er der ikke, som aldrig høre en kjærlig Røst tiltale dem og troste dem under de mange Gjenvordigheder, som Livet frembylder? For Manges Bedkommende er vist Doden en velkommen Besvilelse fra denne Verdens Nød og Bekymringer. Hvilkens Glæde er det dog ikke, at en barmhjertig og kjærlig Gud har beregt et Sted, hvor de Ulykkelige og Rene af Hjertet, de, som holde Guds Bud, aldrig mere skulle lide Sorg eller Nød, og hvor de Fattiges Born skulle have det lige saa godt som de Riges.

Ingen Tid er mere passende til at udølle vor Haand og hjælpe vores værdige trængende Medmennesker, saa langt vores Kræfte, end netop den Tid, da vi fejre hans Fødsel, som kom til Verden i saa fattige Kaar og minder saa fornedenrende Omstændigheder; som hengav sit hele Liv for sine Medmennesker, som led det, som intet Menneske har lidt, og som, selv da han hang paa Korsset, var i Stand til at sige om dem, som havde forsøgt ham: „Fader, forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre.“ Han underkastede sig alle Guds Love og adlod Evangeliets Principer; han var et fuldkommeligt Monstret til Eftersolgelse for os; formedelst ham ere vi blevne delagtige i Opstandelsen og, forsaavidt vi adlyde de Bud og Besalinger, han gav, i evig Frelse.

Blandt Verdens Mennesker er det meget almindeligt at fejre Julen ved fuldstændigt at hengive sig til Tilfredsstillelsen af Kjædets Øyster og Begjæringer, og det synes, som om Mange tro, at de ved denne Højtid have fuldkommen Ret til at begaa Synd og hengive sig til enhver Last, som deres faldne Natur kræver; paa denne Maade helligholde Mange den Tid, da vor Forloser kom til sit Folk, og tro derved, at de gjøre ham Ære, men langt fra at øre ham, bevise de netop derved deres egne Skobeligheder og tillige, at de ikke elsker Gud over alle Ting, men at de elsker Synd, idet de give efter for Kjædets onde Tilbojeligheder.

Ikke alene ved Helligholdelsen af Julen, men til enhver Tid burde de Sidste-Dages Hellige vise deres Medmennesker et Eksempel ved at være maadeholdne i alle Ting og paa ingen Maade gjøre det, som kunde stode den Hellig-aand bort fra dem eller mishage Herren. Med Haab om, at dette maatte blive Tilfældet, og med Taknemmelighed til vor himmelske Fader for al hans Misundhed i det Forbigangne, ville vi ønske alle de Hellige i Skandinavien en glædelig Jul!

Ankomst af Missionærer.

Eldste Charles Sorensen fra Hyrum, Utah, ankom til Kjøbenhavn via Liverpool den 13de December.

Beskikkelse.

Eldste Charles Sorensen beskikkedes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference under nævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Joseph Christiansen,
Præsident over den Skandinaviske Mission.

Afdrag af Korrespondance.

Eldste P. C. Christensen skriver fra Liverpool den 3dje November, at han tillsigemed Eldsterne M. Nielsen og Andrew Olsson samt de Hellige, der rejste med dem, heldigt vare ankomme dit. Blandt Andet skriver han: „Eldste Andrew Olsson er syg, og han er nødt til den næste Tid at holde Sengen; men jeg haaber, han vil udholde Rejsen. Enighed og de bedste Følelser ere raadende blandt os; vi ere naturligvis utsatte for mange Banskeligheder, men jeg fæster mit Haab til Herren og stoler paa hans faderlige Styrelse.“

Den 17de November skriver Eldste Christensen fra New York: „Vi ere alle vel og ville stige i Land i Dag. Vore Hjørter juble af Glæde, og vi ere fulgte med Taknemmelighed mod vor himmelske Fader for hans vise Styrelse. Broder Olsson er bedre. . . Jeg vil slutte med mange venlige Hilsener til alle Missionærerne i Skandinavien og i Særdeleshed til de Hellige i Aalborg Konference; jeg ønsker at fremsende dem min Tak for al den Venlighed, de have bevist mod mig, medens jeg arbejdede blandt dem for Sandhedens Sag, og de mange lykkelige Dage, jeg har tilbragt blandt dem, vil jeg aldrig forglemme. Brødrene Nielsen og Olsson sender i Forening med mig deres bedste Hilsener.“

Eldste Levi Pearson skriver fra Karlskrona, Sverige, den 16de November: „Brødrene Rundquist, Dehlin og jeg ere ved godt Helsbred og ere glade ved at virke for Guds Sag. Broder Dehlin og jeg ere just hjemkomne fra en Tur paa Vandet, hvor vi afholdt to Førsamlinger sidste Søndag, medens Broder Rundquist afholdt Førsamling her i Byen. Vore Førsamlinger have været godt besøgte, men det synes, som om Folk ere modtagelige for Alt, undtagen netop for Sandheden; naar vi opløste vor Røst og advare vore Medmennesker om den Fare, de svæve i, udføre vi imidlertid vor Pligt, og Ansvarret hviler ikke paa os, dersom de forkaste Evangeliet. Jeg for min Del kan sige, at siden jeg kom hid paa min Mission, har jeg set mange Besignelser forbundne med Evangeliet, som jeg aldrig kunde fatte, medens jeg var hjemme blandt mine Slægtninge og Venner, omgiven af alle Livets Behageligheder og fri for Verdens falske Traditioner.“

Korrespondance.

Grenaa, den 1ste Deebr. 1892.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Af Nyheder fra denne Gren er der ikke mange; siden Konferencen har Broder P. B. Green og jeg virket tildels her i Byen og tildels ude paa Vandet. Ikke alene om Dagen, men hver Aften, naar vi have haft Lejlighed dertil, have vi ligeledes anvendt

vor Tid til at komme i Berorelse med vore Medmennesker og tale med dem om Evangeliets hellige Sandheder; paa denne Maade er Tiden gaaet hurtig hen, men vi erfare dog, at der kun er meget Faa, som ville lytte til det Budskab, vi have at forkynde. Undertiden finde vi Nogle, som ere villige til at laane os et opmærksomt Øre, saalænge vi kun sige, at vi ere Missionærer, men saa snart de høre, hvilken Religion

vi tilhøre, er det forbi; jaaledes kom vi for kort Tid siden til at tale med en meget religios Mand i Ramten; han lovede os straks en Lejlighed, hvor vi kunde afholde Forsamling hos ham, men da han lidt længere hen i Samtalens mærkede, at vi vare Sidste-Dages Hellige, tog han sit Øfste tilbage; jaaledes gaar det; Folk sige, de kjende til Alt angaaende „Mormonerne;“ dersom vi spørge dem, om de have hørt nogen af vores Missionærer tale eller læst nogen af vores Skrifter, modtage vi som oftest Svaret: „Nej, det have vi rigtignok ikke, men vi have hørt nok om Eders vildledende Lære.“ Vi søger naturligvis efter bedste Evne at faa Lejlighed til at frembære vort Bidnesbyrd og til at afholde Forsamlinger, men det sidste er i den senere Tid ikke lykkedes os, thi Ingen har været villig til ataabne sin Dør for os. Saa langt, som vi have været omkring i disse Egne, er der kun meget Haar, som interessere sig for Evangeliet, og de, der i Begyndelsen interessere sig for samme, vende straks tilbage til deres forrige Ligegyldighed; men vi ere ikke modfaldne; vi advare vedblivende vores Medmennesker og bære vort Bidnesbyrd, naar som helst vi have Anledning dertil. Skriftens Ord gaa i Sandhed i bogstavelig Opfyldelse, naar den siger: „Gå ud paa Vejene og ved Gjæerde, og nød dem til at gaa ind, paa det

mit Hus kan vorde fældt.“ Vi gaa ofte ind til Folk for at tale om vor Religion, men blive afviste; vi tilbyde dem vores Skrifter at læse, men de afslaa Tilbuddet; vi ere villige til at give dem vores Skrifter og sige udtrykkelig til dem, at det kostet dem aldeles Intet, og at de ved at læse disse Skrifter ville faa Oplysning angaaende Kristi Lære, men alligevel sige de nej; er ikke dette at nøde dem til at gaa ind? Men vi leve i Haabet og glæde os i vort Arbejde, og hvad der glæder og opmuntrer os til usfortrødent at vedblive, er den Omstændighed, at Ingen endnu har været i Stand til fra Bibelen at overbevise os om, at vor Lære ikke er i Overensstemmelse med Sandheden; men hvorledes skulde vel Nogen kunne gjøre dette? Kristi Lære er jo altid sand!

De fleste af de Hellige i denne Gren ere gode og trofaste Medlemmer, som glæde sig i Evangeliet, og som bestrebe sig for at opfylde deres Pligter, hvorimod der er Andre, som ere i Besiddelse af Ligegyldighedens Land; dersom disse ikke snart vaagne af deres Dvale, ville de uden Twivl en Gang se, hvad de have forsømt ved deres Slovhed.

Med de bedste Hilsener fra Broder Gren til Dem selv og Brodrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Broder i Kristo,
Martin Andersen.

Konferencen i Kjøbenhavn.

Konferencemoderne i Kjøbenhavn den 12te og 13de November 1892 afholdtes i de Helliges Forsamlingslokale, Kristalgade 24.

Løftet var i Anledning af Konferencen sørdeles smagfuldt pyntet med

Blomster, Transparenter, Inskriptioner og Flag foruden en Masse smukke Kranser og Guirlander, sendte som Gave fra Hjælpeforeningen i Christiania.

Følgende Eldster fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Joseph Chri-

stiauen, Charles L. Olsen og Gustave A. Anderson fra Missionskontoret; Konferencepræsident Martin Nielsen og S. C. Sorensen fra Aarhus Konference; Konferencepræsident C. P. Larsen, Andrew Petersen, J. P. Andreassen, Peter Nielsen, Hans P. Jorgensen, Adam Petersen, James Andersen og Lars P. C. Nielsen fra Københavns Konference; desuden følgende missionskommune Brodre: Carl M. Levorsen, F. C. Olsen, Christian Hansen, John J. Plowman, C. W. Sorensen, Anton Nielsen, Peter Hansen, Joseph Johansen, A. C. Olsen, Niels Monson, A. G. Bolander, John W. Winterrose og Erik Eriksen.

Vordag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med, at Koret af- sang Salmen:

„Vi, Fader, os forsamlæt har.“

Eldste S. C. Sorensen holdt Ind- ledningsbønnen.

Salmen: „Fra Himsens høje Hvælv“ blev assungen.

Konferencepræsident C. P. Larsen bød de Førsamlede velkommen. Han udtalte sin Glæde over, at de Hellige havde det Privilegium at være församlede under saa fredelige Forhold, og bad Herren velsigne Alle, som kom tilstede ved Konferencemoderne.

Missionærerne i Konferencen af- lagde derefter Beretning fra de forskjellige Grene, hvor de virkede. Det frem- gik af Rapporterne, at Menneskene i Almindelighed viste Ligegyldighed overfor Evangeliet. Flere af Missionærerne udtalte sig angaaende den almindelige falske Tro blandt Menneskene, at Kristus har gjort Alt for os, saa at vi Intet behøve at gjøre for at blive salige, hvilken Tro var stik imod Evangeliets jande Principer, som krævede Ørven- delse og Ablydelse af Guds Bud.

Koret sang Salmen:

„Israels Haab paany oplives.“

Konferencepræsident Larsen gav en samlet Rapport over Konferencen. I denne vare 11 Missionærer fra Zion; af det lokale Præstedomme var der: 44 Eldster, 7 Præster, 19 Vorere og 13 Diaconer. Det samlede Medlems- antal var 474; siden sidste Konference vare 22 doble, 7 udelukte, 4 døde og 15 emigrerede.

Han udtalte, at de Hellige i Køben- havns Konferencen søgte i Neglen med Ridkærhed at opfylde deres Pligter; de forskjellige Organisationer i Konfe- rencen havde aldrig været mere fuld- stændige end netop nu, og Udsigterne for Evangeliet i Fremtiden vare efter Omstændighederne ganste gode.

Eldste Adam Petersen bar sit Bidnesbryd om Sandheden af Evange- liet, saaledes som de Sidste Dages Hel- lige forkynde det. Han sagde, at Guds Land vilde oplyse Alle, som søgte efter Sandheden. Mange af vores Eldster havde lidt Martyrdoden for at forkynde Evangeliet, men Guds Værk var allige- vel ikke standset, ej heller vil nogen Magt standse det.

Eldste Peter Nielsen talte derpaa til Førsamlingen. Han opmuntrede dem, som ikke kendte Evangeliets Principer, til at undersøge disse, til at læse Bibelen og til at ydmige sig for deres himmel- ske Fader og adlyde hans Bud og Love; thi uden at vise Lydighed mod hans Besalinger vil Ingen blive frelst i hans Rige.

Missionspræsident Joseph Christia- sen udtalte, at han havde haft megen Glæde af at besøge de forskjellige Kon- ferencer i den skandinaviske Mission. Herrens Gjerning gift fremad trods Mængdens Ligegyldighed og Modstand. Missionærerne vare glade i Udøvelsen

af deres Kaldspilgter, og dette opmuntrede ham i Udførelsen af sin Gjerning. Vi burde alle være glade ved Herrens store Maade mod os. Han bad flittig Herren velsigne de Oprigtige.

Salmen: „Priser Profeten, som stued Jehovah“ blev afsungen.“

Eldste Charles L. Olsen sluttede derefter Mødet med Takføjelse.

Søndag Formiddag Kl. 10
afholdt Kjøbenhavns Gren Søndags-
skole-Eksamens. Det fremgik af det sør-
deles velvalgte Programis Udførelse, at
Børnene var vel underviste i Evange-
liets Principer, under Bestyrer J. P.
Christiansens dygtige Ledelse. Saavel
Missionspræsidenten som Konference-
præsidenten udtalte, at de var meget
tilfredse med det opnaaede Resultat af
Søndagskole-Undervisningen. Salen
var fyldt med Børn, Forældre og Be-
søgende; mange Fremmede overværede
Eksamens.

Søndag Efterni. Kl. 2.

Mødet aabnedes med, at Koret
sang Salmen:

„Fader vor paa Himmelens Throne.“

Bon af Eldste J. P. Andreassen.

Salmen: „O Helligaand, mit Liv,
min Lyft“ blev afsungen.

Missionspræsident Joseph Christian-
sen foreslog til de Helliges Autagelse
og Opholdelse i deres Tro og Bonner
Kirvens Autoriteter, saaledes som de
vare antagne ved den sidst afholdte
Konference i Salt Lake City (Se dette
Nummer af Stjernen Side 84.) Derefter
foresloges til Opholdelse i de Hel-
liges Tro og Bonner:

Brigham Young som Præsident for
den europæiske Mission.

Joseph Christiansen som Præsident

for den skandinaviske Mission med
Charles L. Olsen og Gustave A. An-
dersen som hans Medhjælpere i Udgiv-
elsen af det trykte Ord.

Endvidere foresloges: C. P. Larsen
som Præsident for Kjøbenhavns Kon-
ference;

C. P. Larsen som Forstander for
Kjøbenhavns Gren med Andrew Peter-
sen og Adam Petersen som Medhjæl-
pere; A. C. Olsen som Forstander for
Nordøst-Sjællands Gren; Hans P. For-
gensen som Forstander for Nordvest-
Sjællands Gren med Peter Hansen som
Medhjælper; James Andersen som For-
stander for Sydvest-Sjællands Gren
med Lars P. C. Nielsen som Med-
hjælper; Peter Nielsen som Forstander
for Øernes Gren med Joseph Joha-
nen som Medhjælper; J. P. Andreassen
som Forstander for Bornholms Gren.
Alle Forslag vedtoges enstemmt.

Konferencepræsident Martin Nielsen
fra Aarhus Konference udtalte, at de,
som var kældede til at prædike Kristi
Evangelium, havde et stort Ansvar.
Han sagde: De Fleste tro, at Herrens
Maade, uden Gjerninger fra vor Side,
er nok til Salighed, men denne Tro
er aldeles i Modstrid med Skriften,
som lærer, at Menneskene skulle dommes
efter deres Gjerninger. Tro alene kan
ikke frelse Menneskene. „Djævlene tro
ogsaa og sjælve;“ men Troen maa vije
sig i Gjerninger. Kristus sagde, da
han var paa Jordens: „Ikke Enhver,
som figer til mig: Herre! Herre! skal
indgaa i Himmeriges Rige, men den,
som gør min Faders Wilje, som er i
Himlene.“ Kristus tilvejebragte for
alle Mennesker Forlosning fra Synde-
faldet, men vores personlige Synder
kunne vi kun saa Tilgivelse for paa
Betingelse af Tro, Omvendelse, Daab
efter Kristi Forbillede og et helligt Liv
for stedse. Taleren omtalte Nodven-

digheden af et Præstedomme paa Jorden med Myndighed til at administrere Evangeliets hellige Ordinanser.

Salmen: „Almagts Gud, vi for Din Trone“ blev assjungen.

Eldste C. W. Sørensen, som lige var ankommen fra Zion, udtalte sin Glæde over at vidne om Evangeliet. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og bad Herren velsigne alle Oprigtige.

Eldste Christian Hansen, der ligesledes nylig var ankommen fra Zion, udtalte sin Tilsfredshed over at have Lejlighed til at famles med de Hellige; vi burde være lykkelige ved at have modtaget Evangeliet, der i de sidste Dage aldrig var givet til Jorden. Taleren har sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed.

Eldste S. C. Sørensen, Missionær fra Aarhus Konference, var den næste Taler. Han sagde, at vi Alle burde føge at kende vores Pligter og opfylde dem. Vi havde alle nok at gjøre, og vi skalde føge af al vor Magt at gjøre Herrens Vilje. Mange Millioner Mennesker vilde hinsides kjælve og sukke, fordi de ikke her havde adlydt Herrens Evangelium, hvormod de maaste havde antaget falske Værdomme, som kunde tildre Menneskenes Øren, men som ikke bragte dem Frelse. Den almindelige Kristenhed havde gjort, hvad den kaldte Evangeliets hellige Gaver, til en Handelsvare, men Herren vilde straffe dem, som udøvede saadanne formæltelige Handlinger. Efter at have haaret et kraeftigt Vidnesbyrd om Sandheden og de Gaver og Kræfter, som følge Evangeliet, sluttede Taleren med at opmuntre de Hellige til Midtjærhed i Udsjorelsen af alle de Pligter, som paahvile dem, samt nedbad Herrens Belsignelse over de Forsamlede.

Salmen: „Saa siller en Grundvold for Eder, som tor“ blev assjungen.

Mødet sluttedes med Taksgelse af Eldste Peter Nielsen.

Søndag Aften Kl. 6.

Koret sang Salmen:

„O min Fader, Du, som kender“ hvorpaas Eldste Andrew Petersen holdt Bon.

Salmen: „Tiden er uær, da Messias vil komme“ blev assjungen.

Præsident Joseph Christianen talte derpaa til de Forsamlede. Han sagde omrent Folgende: Vi, Sidste-Dages Hellige kunne med Sandhed sige, at vor Lære er bibelsk. Af denne Grund ønske Mange ikke at anvende Bibelen, naar de diskutere med vore Missionærer om Religion. Mennestene ere hildede i mange Fjordomme; de maa alvorlig føge Sandheden for at finde den, og de maa leve efter Sandhedens Principer for at blive frelste. Luther udforde et stort Arbejde ved at oversætte Bibelen, jaa at den nu er tilgængelig for Alle og Enhver i de forskellige Sprog; men det er ingen Nyttie til, at vi have Bibelen blandt os, naar vi ikke studere og efterleve dens Principer. Herren fordrer, at hans Born skulle leve efter de Principer, han ved Åabenbaring har budt Mennestene at efterleve. Vi Sidste-Dages Hellige, bære det Vidnesbyrd, at Herren aldrig har aabenbaret sin Vilje til Jorden i dette det nittende Aarhundrede, og denne Tidsalder er saaledes i Sandhed bleven en Oplysningens Tidsalder for dem, som ville modtage det himmelske Lys. Men vi ville finde, at ligesom de, der levede i Kristi Dage, i Almindelighed ikke ønskede at have Herrens Ejendomme blandt sig til at forhinde dem Evangeliet, men sloge dem ihjel, saaledes ønske Mange i vores Dage heller ikke at høre

Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, men joeg at tilsoje dem Skade eller om muligt at udrydde dem fra Jorden. Efter Profetierne skulde Jesu Kristi Kirke, efter at den var udryddet af Jorden ved hans Tjeneres Martyrium, etter oprettes paa Jorden i „de sidste Dage,” og det er dette, der nu er set. Apostelen Johannes vidner, at en Engel i de sidste Dage skulde bringe det evige Evangelium fra Himlen, og at det skulde forkyndes for alle Slegter, Stammer, Tungemaal og Folk, og vi bære det Vidnesbyrd, at dette sande Evangelium med dets Gaver og Kræfter samt det hellige Præstedomme er givet til Jorden. Herren har oprettet sin Kirke med alle dens Organisationer som i forrige Dage. Vi maa adlyde Herrens Besjalinger, derjom vi ville delagtigjores i de herlige Velsignelser, som han er vissig til at skænke de Trofaste og Oprigtige. Det er nødvendigt at blive dobt til Syndernes Forladelse og modtage den Helligaands Gave gjennem Haandspaalæggelse af dem, som ere bemyndigede hertil, og det er nødvendigt, at vi ved Alandens Lys og ved dens Kraft stedse vandre et helligt Levnet. Tiden er nær, da Herren vil sende forsæderlige Straffedomme over Alle, som ere gjenstridige og ulydige mod hans Bud og Love og foragte hans Sons, Jesu Kristi Evangelium.

Eldste Charles L. Olsen talte derpaa. Han sagde: Evangeliet er evigt og uforanderligt; lig Gud, den Hetsærdige, dets Ophav, hos hvilken i Folge Skriften „er ikke Forandringer eller Skægge af Omstiftelse,” ere de Love, som hørte til Evangeliet, og de Principer, hvorpaas det er bygget, aldeles retsærdige og fuldkomne; det er en Umulighed, at de kunne komme i Modstrid med hverandre, hvilket saa ofte er tilfældet med de Systemer og Anordninger, som

ere opfundne og indstiftede af Mennesker. Iugen kan af Skriften modbevise vor Lære. Hvorfors? Fordi den hellige Skrift, Bibelen, indeholder Guds Ord aabenbaret til de hellige Profeter, Apostle o. s. v. eller nedskrevne af hans Tjener formedelst Inspirationens Aaland, der kommer fra Gud, og efterjom vor Lære stemmer overens med Sandheden i enhver Henseende, er det simpelthen en Umulighed at modbevise samme. Mange af Verdens Store og Vise have gjort Forsøg paa dette, men endnu er det aldrig lykkedes Nogen at opnaa det forønskede Resultat. Mange ere af den Mening, at for at blive frelst gjor dei Intet til Sagen, hvad de tro, naar de blot bekjende sig at tro paa Kristus, og hvad Gjerninger angaar, er der Mange i Verden, der betragte det omtrent som en Gudsbespottelse for Menneskene at tænke, at de selv kunde gjore Noget for at opnaa Frelse; de Sidste-Dages Hellige derimod tro, at Menneskernes Frelse netop beror paa deres egne Gjerninger; Frelseren har visnok aabnet Vejen, hvorved Frelse kan opnaas, og Menneskene have faaet Frihed til at vælge for sig selv, til at annamine eller forkaste Frelsningsplanen, men Iugen har nogen som helst Ret til at tænke, at de ville modtage Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, naar de ikke vije Lydhed mod dets Love. Taleren formanede dem, som ikke kjendte vor Lære, til i Oprigtighed at bede Gud om at oplyse dem ved den Helligaand, saa at de maatte lære Evangeliet at kjende og være i Stand til at efter leve dets frelsende Principer.

Salmen: „Nærmere, Gud, til Dig“ blev afslungen.

Konferencepræsident C. P. Larsen talte derefter. Han sagde: Menneskene kunne ikke forstaa Frelsens Plan eller Evangeliets Principer uden ved den

Helligaands Bejledning. Han sagde: Jeg vidner for Eder, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at de Sidste-Dages Helliges Værdomme angaaende Frelsens Plan ere sande. Taleren opfordrede Alle til at fatte Tro paa Herren, omvende sig, nedgaa i Daabens hellige Bande og derved faa deres Synder afvættede, jaat de kunde vere i Stand til at modtage den Helligaand, hvilken vil være dem en Lygte paa deres Sti gjennem Livet. Han sagde, at Præstedommet, den losende og bindende Magt, er paa Jorden; Menneskene ville blive gjorte ansvarlige for det Lys, som Herren har skænket dem, og for den Anvendelse, de gjøre af den Anledning, de maatte have til at høre

eller annanme Evangeliet; thi denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene skalde voge sig for at "elske mere Mørket end Lyset." Gud har lovet, at han vil bonhøre Enhver, som i Oprigtighed anraaber ham, og han svigter aldrig sit Lovte. Taleren takfede sluttelig Alle, som havde været behjælpelige med at dekorere Salen i Anledning af disse Møder, og Enhver, der havde bidraget til at gøre Konferencen behagelig.

Koret sang til Slutning Salmen: "O sig, hvad er Sandhed?" hvorpaas Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Takføjelse af Missionspræsident Joseph Christianse.

N. F. Grén,
Striver.

Statistisk Rapport over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1892.

Konferencer.	Genre.	Missionærer fra Zion.			Præster.	Søstre.	Diafoner.	Medlemmer.	Σ totalt antal af Medlemmer og lokale Ørestedommne.	Døde.	Emigrerede.	Udflitte.	Døde.	Udflitt Øpholdstid.	Konference-Præsidenter.	
		Overpræster.	Habitsfører.	Øglister.												
København	6	1	13		44	7	19	13	386	469	50	17	13	7	8	C. B. Larsen.
Aarhus	5		17		33	9	14	3	259	318	56	60	29	8	34	Martin Nielsen.
Næstved	3	1	9		14	13	6	2	263	298	81	34	11	6		Lars F. Johnsen.
Danmark	14	2	39		91	29	39	18	908	1085	187	111	53	21	42	
Sverige:																
Christiania	10	1	15		49	17	22	10	488	586	29	34	12	9	10	Adolph Madsen.
Stockholm	9		21		92	50	35	18	1215	1410	135	53	25	18	1	Fred. Lundberg.
Göteborg	8	1	12		31	27	29	17	377	481	61	54	12	8		Carl G. Anderson.
Skåne	5		12		6	11	10	3	194	224	52	23	16	3		John Swenson.
Sverige	22	1	45		129	88	74	38	1786	2115	248	130	53	29	1	
Totalsum	46	4	99		269	134	135	66	3182	3786	464	275	118	59	53	

Indhold.

Konferencen i Salt Lake City	81	Beskrivelse	89
Konferencen i Stockholm	85	Uddrag af Korrespondance	90
Ned. Amt.: Glædelig Jul!	88	Korrespondance	90
Ankomst af Missionærer	89	Konferencen i København	91
		Statistisk Rapport	96

København.

Udgivet og forlagt af Joseph Christianse, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sol.
Truket hos F. C. Bording (B. Petersen).